

nustigt. Jeg kan, efter hvad der er hittret, ikke troe, at det vil være nødvendigt, at gaae videre ind paa denne Sag.

C. B. Niemstad: Der er af de ærede Talere, der have høvt Ordet, sagt saa meget imod denne Lov, at der næsten Intet bliver tilbage at sige imod den; ikke det Mindste i den har fundet Naade for deres Dine, de have virkelig anvendt Flid paa at fremstille Lovforslaget saa slet som muligt. Jeg skal dog tillade mig den Bemærkning, at det vilde gøre mig ondt, om det blev slaaet ihjel, og det vilde gøre mig dobbelt ondt, om alle Forslag af den Beskaffenhed, det vil sige med den Aand, om jeg saa maa sige, bleve viste tilbage, idet der da naturligtvis i deres Sted kom andre af en anden Art, thi Indtægter skulle vi have. Det staaer klart for mig, at vor finansielle Stilling er saaledes, at naar den bevæger sig videre frem i den samme Retning, ville vi idet Mindste i de første 10 à 11 Aar her i Landet have Underbalance; vi ville have Banffelighed ved at komme ud af det, lige indtil det 3-Procents Laan er amortiseret, og samtidig dermed de 3,800,000 Rd. ere komne tilbage til Finantserne fra Hartkornseierne. Nu er det vel sandt, at vi nærmest maae anstrenge os i Retning af Indskrænkninger og Besparelser, men jeg tvivler om, at selv om vi faae Besparelser satte igjennem, navnlig i de to Etater, hvor de uden største Fare kunne stee — ihvorvel jeg troer, at det kan blive vanskeligt nok der at faae dem gjenneførte — vi dog kunne undgaae at beholde en forøget Skat — man kalde den nu Krigsskat eller Indkomstskat eller hvad man vil — endnu i 11 à 12 Aar. Indkomstskatten har mange fortrinlige Sider og er navnlig theoretisk taget ganske udmærket, men som den er i Virkeligheden, er det en Sandhed, at den rammer de mindre Formuende haardt, langt haardere end de Rige. Derfor troer jeg, at det var godt, om den Indkomstskat, som vi blive nødt til at beholde — man give den nu hvad Navn, man vil — maatte blive saa lille som muligt, og at det, der saaledes vil tabes i Indtægt, indvindes paa anden Maade, navnlig igjennem Love, der virkelig ramme de Formuende og frembringe rigelige Indtægter.

Nu skal jeg gjerne indrømme, at dette Sidste ikke er Tilfældet med den foreliggende Lov, og naar jeg taler for den og ikke ønsker den slaaet ihjel uden videre, er det ikke, fordi jeg er blind for dens store Mangler, men fordi jeg anseer den Vel, som den antyder, at man skal slaae ind paa for Fremtiden, for særdeles ønskelig, og det af de af mig angivne Grunde. Der er nemlig to Ting, som ikke ville kunne nægtes, nemlig at man ved Loven væsentlig rammer de Formuende, og at de Capitaler, man derved beskaffer, ikke ere productive. Det er Tilfældet med disse udenlandske, ja ofte selv med de indenlandske Papirer, at de ere til Fordeel for deres Eiere, men at de ikke arbejde i Industriens og Handelsens Interessé. Det, at man rammer saadanne Formuer, der ikke arbejde, og som derfor i Reglen ere i Bengemændenes Hænder, er ganske vist fornuftigt, sjøndt ikke udført paa den Maade, som dette Lovforslag anviser; thi denne Vel indrømmer jeg gjerne er gal, men Aanden, der gaaer igjennem den, er ikke gal. Navnlig anseer jeg Tanken deri for rigtig, fordi man derved bliver istand til at tage et saa lille Beløb som muligt ind igjennem Indkomstskatten, medmindre man formaaer at komme frem med en Indkomstskattelov, der er retfærdig, hvad den ikke er, vi hidindtil have haft.

Finantsministeren: Det er ganske rigtig, som af flere ærede Talere bemærket, at dette Lovforslag er forelagt, som det er foresundet fra min Forgænger. Jeg ansøger dette, ikke fordi jeg ønsker de mod Lovforslaget rettede Anker og Vebredelser overførte paa ham, men fordi jeg troer, at hans Navn har en saa god Klang i saadanne Sager, som jeg ikke tør tillægge mit. De Herrey, der have udtalt sig om Sagen, have, forekommer det mig, væsentligst seet paa alle de Sider, hvorpaa der er lagt mindst Vægt i selve Lovforslaget, og de have ikke tilstrækkeligt lagt Mærke til, at den væsentligste Grund for Finantsministeriet til at ønske Loven er Hensynet til Marledet for de indenlandske Statspapirer. Det var jo let at forudsæe, at der vilde være Retninger i Samfundet, der paa ingen Maade kunde føle sig tilfredse med dette Forslag, men maaskee der